

ДЖАЛАЛІЯ

Як гетьмана з-під Берестечка
В татарський табір веремія
Понесла, вирвавши вуздечки,
Не розгубився Джалалія.

Козацьке військо взявши в руки,
Привів у бойові порядки,
Та не домігся заporуки,
Той час лишив лише здогадки.

Багато в битві тій героїв
Лишилося на полі бою,
Змішалися козацькі строї,
Але не вкрилися ганьбою.

Тяжкі були у наших втрати,
Й на схід відкрилися дороги
Для шляхти, знову грабувати
Аж до самих Дніпра порогів.

Хоч кров Филонова татарська,
Та був сподвижником Богдана,
У лігво їздив бусурманське
Послом до самого султана.

Стояв, твердий і непорушний

Пліч-опліч з гетьманом до скону,
Непримиренний, відчайдушний
Противник польської корони.

Після Хмельницького Руїна □
Трагічними були події,
Від чвар терпіла Україна,
Та не було вже Джалалії.

Не збереглись місця і дати
Його народження й спочину,
Не будемо і ми гадати,
Він жив лише для України.

Тепер любить її не вміють
Ці ряжені у вишиванках
Так, як умів це Джалалія,
Любов їх у офшорних банках.

Дата написання вірша: 2021-01-05